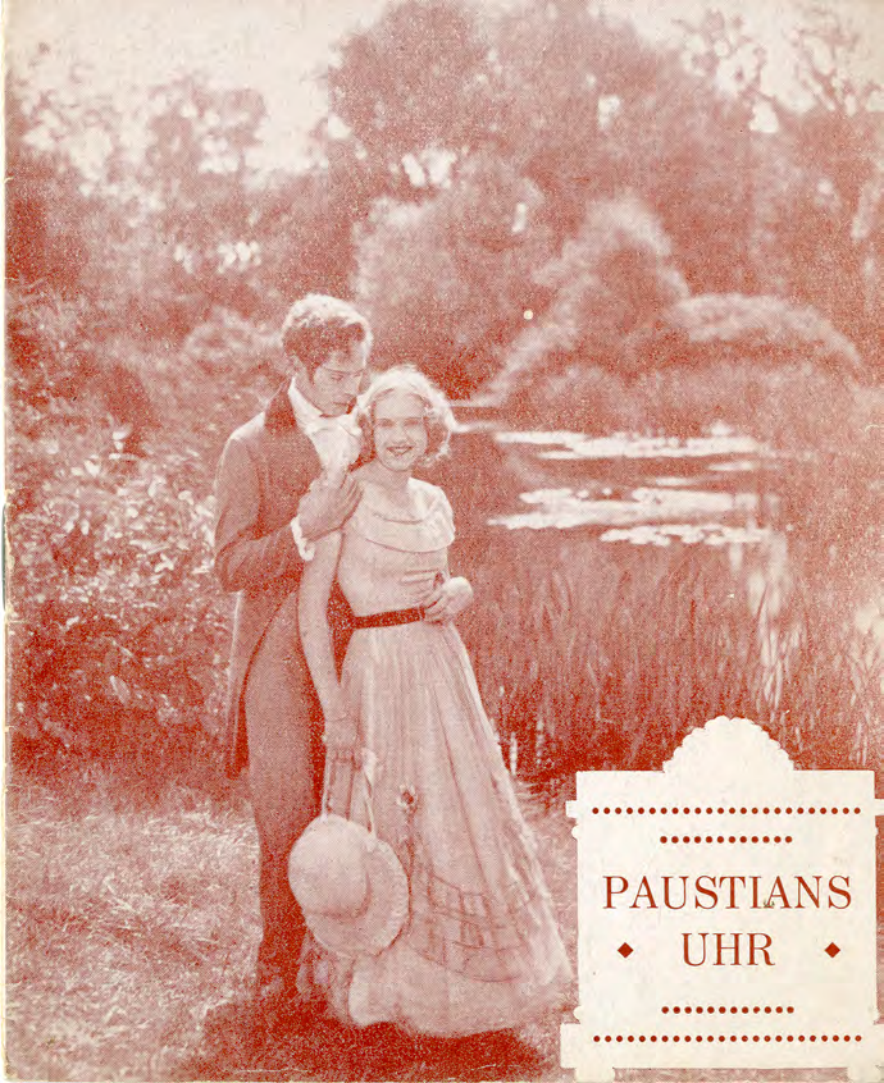
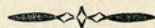

.....
.....
PAUSTIANS
◆ UHR ◆
.....
.....

PAUSTIANS UHR

Tonefilm af

Hans Hartvig Seedorff Pedersen

Iscenesat af

Ralph Christian Holm

Musik

Niels Clemmensen

Instrumentering

Ankerstjerne-Bertelsen

Fotograf

Karl Andersson

Dansene indstuderet af

Helga og Sven Egdø

Frisurerne

Fru Adler-Petersen

Officin

Ralph Christian Holm

Lydsystem: Bofa

Eneret for Udlejningen: A/s FOTORAMA

PERSONLISTE:

Store Marie..... BODIL IPSEN
Uhrmager Paustian....REGNAR BJELKE
Borgmester Arosius HENRIK MALBERG
Jomfru Elise..... BERGLIOT POULSEN
Hendrik..... EDUARD MIELCHE

Øvrige Rollehavende:

Laura Mogensen, Emma Wiehe, Hilma
Bolvig, Axel Frische, Jon Iversen, Adolph
Wantzin, Alexander Larsen, Vagn Kramer
m. fl.

*Størstedelen af Scenerne er optaget i Køb-
stadsmuseet „Den gamle By“ i Aarhus.*

Der sker ikke store Ting i Provinsbyen, hvor Uhrmager Paustian bor; følgende er den Smule, som sker, sikker paa at blive livligt debatteret, paa Vadskepladsen ved Aaen, i Lo og Lade, i Butik og i Dagligstue, og hvert Sted omtales den paa sin Maade. Som nu, hvor enhver kan se, at det er gaaet Store Marie galt.

Store Marie har altid været en af de livligste Piger i Bryggers og paa Vadskeplads, men i den senere Tid har hun ligesom trukket sig ind i sig selv og alene baaret den Sorg, som har ramt hende. Hun skal have et Barn, og skønt hun tappert smiler og fortsætter sit Arbejde, bliver hun dog ringere Dag for Dag, opmærksomt fulgt af sine Medmennekers skadefro Blikke.

Overalt følger Sladdereren hende. Alle spekulerer paa, hvem der vel er Far til Barnet.

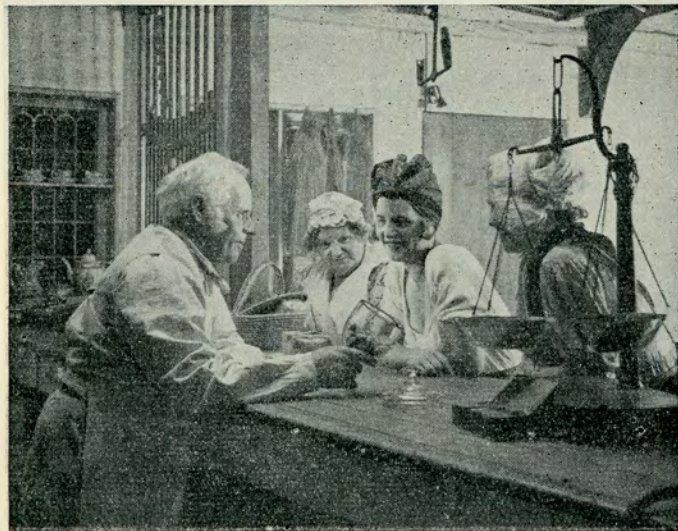
Kun Uhrmager Paustian, ene af alle,

har af sine Uhre lært, at man skal holde sin Bøtte og lade Tiden gaa, saa opklares alt lidt efter lidt.

Saa kommer Tiden, da Store Marie skal føde sit Barn. Det bliver en Dreng, og Paustian er saa god ved den nyfødte, at man næsten skulde tro, han selv var Faderen. Paustian har selv bygget et sindrigt Uhr, der viser baade Dag, Aar og Klokkeslet, og mens Paustians Uhr hakker Tiden ud, gaar Aarene, saa Hendrik, Store Maries Dreng, bliver en opløben Knægt, der viser udprægede Anlæg for Musik, ligesom hans Far, siger Uhrmager Paustian, der selv er en dygtig Musiker. Store Marie lider ingen Nød. Paustian kommer nu og da og giver hende en Haandsrækning, og han glemmer aldrig at sende Hendrik et af sine stille, milde Smil og et opmuntrende Nik. For ham er Drengen ligesom et lille Uhrværk, der er sendt fra en større Uhrmager, et Uhrværk, som han har faaet til Opgave at passe.

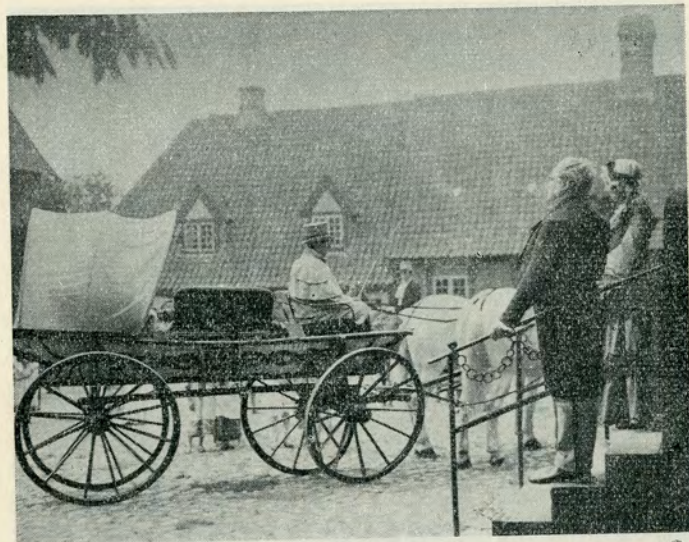

Og mens Paustians Uhr tikker, og Hendrik vokser, gaar Aarene, og en Dag forstaar Store Marie, at nu er hendes Time kommen. Hun skal dø, og i hendes sidste Stund sidder Paustian ved hendes Seng for, saa godt han formaar, at

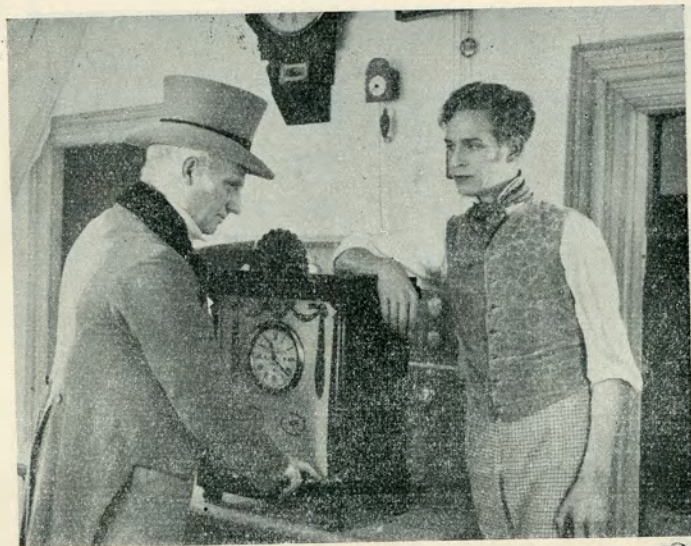

hjælpe hende ud i det store Intet, hvor al Tid kommer fra, og hvori al Tid atter rinder ud.

Fortvivlet synker Hendrik om ved Moderens Seng og ser ikke, at Store Marie, før hun drager sit sidste Suk, giver Pau-

stian et Bundt Breve, som hun har bundet sammen med et Baand, han ikke maa bryde, før hendes Dreng er lige saa uheldig, som hun selv er det i sin Dødsstund, hvor hun efter et ensomt, spildt Liv skal dø fra et Barn, for hvem Livet

sikkert ogsaa vil blive ensomt og strengt. Hendes sidste Blik søger Hendriks krøllede Haar, saa lukker hun sine Øjne, og Livets Port smækker i efter hende.

Samme Dag hun er blevet begravet, gaar Paustian til Borgmesteren med Hen-

drik. Borgmester Arosius, en myndig og selvbevidst Embedsmand, sidder netop og øver sig paa Violoncel, da Uhrmager Paustian bliver meldt. Det er, som om Borgmesteren kender Paustians Ærinde, og det er, som om Paustian ved, at

Borgmesteren kender hans Mission og Hensigt, for de taler kun faa Ord sammen, saa er det afgjort, at Paustian skal tage sig af Hendrik og lære ham Uhrmagerfaget samt lære ham at spille, „for han er nemlig musikalsk, ligesom Fade-

ren!“ siger Paustian og sender Borgmesteren et talende Blik.

Om Aftenen, før Paustian gaar til Sengs, opdager han, at der trods den senne Nattetime brænder Lys ovre i en Gaard, hvis Ejer døde samme Nat som Store Marie, og da han gaar derover for at forvisse sig om, hvorvidt der er Tyve paa Færde, ser han den afdøde Gaardmands Søn, Søren Puggaard, i Færd med at udrette et Stykke Arbejde, som kræver Ensomhed og Ubemærkethed, — og saa lister Paustian tilbage til den sovende Hendrik i Besiddelse af en ny Viden om et af sine Medmennesker, en Viden, der før eller senere kan gavne ham — eller et Menneske, han holder af.

Dage og Aar rinder. Hendrik er nu en køn ung Knøs, og Paustian er blevet en Smule mere duknakket, lidt mere erfarren i Blikket, lidt mere menneskelig i sit milde Smil.

En Dag ruller en Rejsevogn ind i Byen og op foran Borgmestergaarden. Det

er Borgmesterens Niece, Jomfru Elise, der arriverer for at tage fast Ophold hos sin Onkel.

En af de første Morgener, hun er i Huset, opdager hun, at hendes Uhr er gaaet itu, og et Øjeblik efter staar hun hos Uhrmager Paustian, hvor hun overgiver Uhret i Hendriks Varetægt. Hun skal hente det Dagen efter, men Uhrmager Paustian, som har set de to unge Menneskers Forfjamskelse, er godt klar over, at Hendrik faar travlt med at faa sit eget Hjerte til at falde til Ro, før han kan tage fat paa Jomfru Elises Uhr, — og det viser sig da ogsaa, at der gaar baade en og to Dage, før Uhret er i Orden. Og dog ser det ud til, at Jomfru Elise for en Sikkerheds Skyld maa tale med Hendrik. Om det just altid gælder Uhret, skal vi lade være usagt, men vi tvivler om det, for en Dag overrasker Borgmesteren de to unge Mennesker i dyb Samtale ved den gamle Mølle, og det ser ikke ud til, at *han* har troet, det var Uhret, de talte

om, for myndigt og bestemt befaler han Jomfru Elise at forføje sig hjem og aldrig mere søge Ensomhed i unge Mandspersoners Selskab.

Paustian har ogsaa set de to unge Menneskers Stævnemøde, og om Aftenen spørger han Hendrik, hvor meget Jomfru Elise betyder for ham, og da han hører, at Hendrik er kommet til at elske hende dybt og inderligt, pakker han sit Uhr ind og bærer det hen til Borgmestergaarden, hvor han vil skænke Borgmesteren det for at blødgøre hans Hjerte, før han frier for Hendrik.

Borgmesteren vil næppe tro sine egne Øren, og da han endelig faar Mælet igen, viser han Paustian Døren.

Stille vandrer Paustian gennem Gaardene med sit Uhr. Og da han kommer hjem, sætter han sig til at lave en hemmelig Skuffe i Uhret, hvorefter han tager Store Mariæ Brevpakke frem, bryder Baandet og konstaterer, at Borgmester Arosius er Fader til Hendrik.

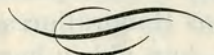
Paustian ved, hvad han gør, da han lægger Brevene ned i Skuffen og gaar hen til den begærlige Søren Puggaard og lader ham faa Lov at laane Uhret ganske gratis, bare han vil huske at trække det op hver Lørdag til bestemt Tid, — — for en skønne Dag finder Søren Puggaard Skuffen og læser Brevene — — og farer lige til Borgmesteren for at udnytte sin Viden.

Paa denne Maade faar Paustian meddelt Borgmesteren, at der er Beviser for hans Faderværdighed, saa Borgmesteren for at undgaa Skandale maa prøve at komme til en Forhandling med Paustian. Dette sker imidlertid først, efter at det har været Jomfru Elises Fødselsdag, hvor Hendrik har spillet en Violin-solo for Festens Honoratiores saa smukt, at Elise synes, hun aldrig har hørt noget saa skønt. I sin Kærlighed føler hun Trang til at hjælpe dem, hun ser om sig, og da hun forstaar, at hendes Onkel bærer paa en hemmelig Sorg, der er ved at

drive ham fra Forstanden, betror hun sig til Paustian, som forstaar, at nu har han den myndige Borgmester, hvor han vil have ham.

Og saa gaar han til Søren Puggaard og kræver Uhr og Breve udleveret, da han ellers vil fortælle, hvad han saa den Nat, Store Marie var blevet begravet.

Borgmesteren modtager paany Uhret som Gave fra Paustian og finder i Skuffen Brevene. Med Jomfru Elise ved Haanden gaar han paa Besøg hos Paustian og giver sit Samtykke til, at Hendrik forlover sig med hende, og da Aftenklokkerne den Aften ringer Solen ned, har Paustians Uhr fuldført sin Mission.

DE BØR SE:

Drømmenes Vals.

(Ufa Tonefilms-Operette med *Willy Fritsch* og *Lilian Harvey*.)

Den blaa Engel med *Jannings*.

De tre fra Benzintanken m. *Villy Fritsch* og *Lilian Harvey*.
Nitouche med *Anny Ondra*.

(Med *Lilian Harvey*, *Harry Liedtke* og *Felix Bressart*.)

I hemmelig Tjeneste med *Willy Fritsch* og *Brigitte Helm* **Skilsmisse-Sagførerens Hustru.**

(Med *Renate Müller* og *Hermann Thimig*.)

Kongressen danser (Ufa Tonefilms-Operette med *Willy Fritsch* og *Lilian Harvey*).

Lidenskabens Storme med *Emil Jannings* og *Anna Sten*.

Min Kone svindler —! (*Käthe v. Nagy* og *Heinz Rühmann*).

Hans Skilsmissegrund med *Lien Deyers* og *Johs. Riemann*.

Den store Attraktion med *Richard Tauber*.

Carmen, med *Marguerite Namara*.

Den store Barnedaab, den første norske Talefilm.

Ronny med *Willy Fritsch* og *Käthe von Nagy*

2 Hjerter et Slag (Ufa-Tonefilms Operette med *Lilian Harvey*)

Svigerfader ordner alt.

Piger i Uniform.

En Kærlighedsnat ved Øresund, Svensk Tonefilm

Forkert Numer Frøken med *Magda Schneider* og

Johannes Riemann.

Mellem to Kvinder.

Den sejrende med *Käthe von Nagy* og *Hans Albers*.

Emil og Detektiverne.

En mærket Kvinde med *Helen Twelvetrees*.

Livlig Fortid ønskes med *Robert Armstrong* og *Jean Arthur*

Den hjerteløse Veninde med *Anny Ondra* og *Werner*

Fuetteler

Manden uden Navn med *Werner Krauss*.

„Kur“-Hotellet med *Willy Fritsch* og *Rosy Barsony*

Zigøjnerorkestret med *Brigitte Helm*

Eventyret, med *Käthe v. Nagy*

Grevinden af Monte Christo med *Brigitte Helms*

Et Skud ved Daggy.

Den gyldne Drøm.

